

VLAAMSE RAAD

ZITTING 1993-1994

OPENBARE COMMISSIEVERGADERINGEN

HANDELINGEN

COMMISSIE VOOR WELZIJN EN GEZONDHEID

VERGADERING VAN 29 JUNI 1994

Interpellatie van de heer E. Van Vaerenbergh tot mevrouw W. Demeester-De Meyer, Vlaamse minister van Financiën en Begroting, Gezondheidsinstellingen, Welzijn en Gezin, over het groeiende aantal bestaansminimumtrekkers en de gevolgen daarvan voor de openbare centra voor maatschappelijk welzijn

VOORZITTER : de heer M. Olivier

— *De interpellatie wordt gehouden om 10.30 uur*

Interpellatie van de heer E. Van Vaerenbergh tot mevrouw W. Demeester-De Meyer, Vlaamse minister van Financiën en Begroting, Gezondheidsinstellingen, Welzijn en Gezin, over het groeiende aantal bestaansminimumtrekkers en de gevolgen daarvan voor de openbare centra voor maatschappelijk welzijn

De voorzitter : Aan de orde is de interpellatie van de heer Van Vaerenbergh tot mevrouw Demeester-De Meyer, Vlaamse minister van Financiën en Begroting, Gezondheidsinstellingen, Welzijn en Gezin, over het groeiende aantal bestaansminimumtrekkers en de gevolgen daarvan voor de openbare centra voor maatschappelijk welzijn.

De heer Van Vaerenbergh heeft het woord.

De heer E. Van Vaerenbergh : Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, collega's, ons land beschikt over een zeer uitgebreid net van sociale zekerheidsinstellingen. Toch wordt meer en meer vastgesteld dat zij niet optimaal renderen.

Het stelsel van de sociale zekerheid staat onder druk omwille van communautaire aangelegenheden en ook omwille van het feit dat een aantal mensen uit de boot vallen.

Het aantal bestaansminimumtrekkers stijgt voortdurend. Tussen 1990 en 1993 zou het bedrag van de uitkeringen met 44 procent zijn gestegen. Bovendien werd vastgesteld dat het aantal personen dat een beroep doet op een tegemoetkoming van het OCMW- omwille van het feit dat zij wegens betwistingen of administratieve besloemingen niet onmiddellijk een uitkering ontvangen- gedurende de laatste tien jaar met meer dan de helft is gestegen. Vorig jaar zouden de OCMW's in 33000 gevallen zijn tussengekomen.

Op het federale vlak wordt de sociale zekerheid gefinancierd door bijdragen van werknemers, werkgevers en zelfstandigen, terwijl de OCMW's vooral door lokale en gewestelijke instanties worden gefinancierd. Voor een aantal categorieën treden zij echter steeds meer op als een alternatieve sociale zekerheidsinstelling, zij worden dus vaak als bankiers beschouwd.

Gisteren hebben wij vernomen dat een tiental OCMW's in het Antwerpse steun hebben uitgekeerd aan mensen die hun huishuur niet konden betalen. De huurprijs zou vaak meer dan een derde van hun inkomen bedragen, wat ook gevolgen heeft voor de OCMW's. Een deel van de verstrekte middelen wordt achteraf wel terugbetaald, onder meer wanneer het gaat om voorschotten in het kader van de sociale zekerheid. Dit kan echter lang duren

en hiervoor is geen vergoeding voorzien.

De OCMW's moeten dus over voldoende middelen beschikken om mensen die op een uitkering wachten te kunnen helpen. Hierdoor komen soms de andere taken onder meer de armoedebestrijding, de preventie en de integratiecontracten in de verdrinking.

Mevrouw de minister, aangezien een wijziging van het bijzonder fonds voor maatschappelijk welzijn in het vooruitzicht wordt gesteld en er ter zake een beleidsbrief voor de OCMW's zou worden opgesteld, is de vraag of men bij de samenstelling van dit fonds geen rekening kan houden met de fiscale draagkracht van de gemeenten. Moeten de OCMW's in de toekomst geen onderscheid maken tussen financiële steun en andere uitgaven?

Vorige week heb ik de federale minister, mevrouw De Galan, geïnterpelleerd over de voorschotten die de OCMW's uitbetalen en die in feite door de sociale zekerheidsinstellingen moeten worden terugbetaald. Ik heb haar tevens gevraagd of het niet mogelijk is om voor de op het lokale niveau voorgeschoten middelen interesten te betalen. Zij heeft mij geantwoord dit voorstel te zullen onderzoeken.

De voorzitter : De heer Van Wambeke heeft het woord.

De heer H. Van Wambeke : Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, ik heb met belangstelling geluisterd naar de interpellatie van de heer Van Vaerenbergh. Hij baseert zich op een artikel in de Morgen met de titel : "OCMW steeds vaker bankier van behoeftigen". Toch wil ik waarschuwen voor een vorm van extrapolatie van de resultaten van een stad op het hele Vlaamse landsdeelte.

Mechelen behoort tot een van de vijftien VFIK-gemeenten. In deze stad wonen er inderdaad meer bestaansminimumtrekkers dan in andere gemeenten. Naar aanleiding van deze interpellatie heb ik mij namelijk de moeite getroost om de gegevens te controleren van het OCMW waarvoor ik verantwoordelijk ben. Van 1989 tot op heden zijn het aantal dossiers en de uitbetaalde bedragen verminderd. Bij de aanvang van mijn mandaat waren er 53 bestaansminimumtrekkers, vandaag 27, waarvan 6 personen zijn tewerkgesteld op basis van het bestaande artikel 60. Twee derde van de bestaansminimumtrekkers zijn vrouwen en 74 procent is veertig jaar of ouder.

Er zijn dus niet zo veel jongeren onder de bestaansminimumtrekkers. Ik heb ook laten onderzoeken hoelang deze personen reeds zo'n tegemoetkoming genieten. Sommige doen inderdaad al zeer lang een beroep op het OCMW. Gemiddeld trekken zij gedurende vijf jaar vijf maanden een bestaansminimum.

Een belangrijk bijkomend element is dat er slechts 12 van de 27 het volledige bestaansminimum ontvangen. Voor de anderen past het OCMW hun inkomsten bij. Dat is dus ook een groot gedeelte van de aan te vragen terugbetaling.

Voorts wil ik ook opmerken dat de auteur van het artikel die hoofd is van de Sociale Dienst van Mechelen — de heer Van Vaerenbergh heeft daar niet zo de nadruk op gelegd — de indruk wekt dat de bestaansminimumtrekkers vooral werklozen zijn

en om die reden op het OCMW een beroep doen. Ik heb niet alle dossiers van mijn gemeente uitgevlooid. Maar dit kan ik toch wel zeggen. Van de 10 laatste die op het OCMW van mijn gemeente een bestaansminimum hebben aangevraagd, zijn er drie mannen. De eerste is een student die ingevolge de wet op de verlaging van de meerderjarigheid nu ook door het OCMW moet worden geholpen ; de tweede is niet in regel met de werkloosheidsbepalingen en de derde is een gepensioneerde landbouwer wiens gewaarborgd inkomen niet voldoende is zodanig dat hij een bijkomend bedrag van het OCMW ontvangt. Dus in feite zijn zij behalve de persoon die niet in regel is met de werkloosheidsbepalingen, zij werkzoekend.

Van de vrouwen zijn er 5 gescheiden. Wij constateren geregeld dat gescheiden vrouwen een aanvraag tot bestaansminimum doen omdat zij geen, onvoldoende of laattijdig alimentatie ontvangen. Enkele onder hen waren niet in regel met de werkloosheidsbepalingen, precies omdat zij tijdens hun huwelijk nooit hebben gewerkt. Een ander wier relatie is stukgelopen, was voorheen zelfstandig en is dus ook niet in orde met de RVA en ten slotte is er nog een jong meisje dat weliswaar wachtgeld ontvangt, maar dat is onvoldoende ; zij participeert in een project van begeleid zelfstandig wonen.

Eigenlijk schijnt de bewering van de auteur dat men zich vooral tot het OCMW richt omwille van werkloosheid niet helemaal te kloppen. Het betreft natuurlijk maar één OCMW, en men mag dat ene geval niet extrapoleren.

De heer J. Van der Sande : Mechelen heeft wel af te rekenen met al die grote problemen !

De heer H. Van Wambeke : Mechelen is ook zoveel groter en geniet bovendien ook andere tegemoetkomingen, die wij niet krijgen. U moet eerlijk zijn. Zij ontvangen VFIK-gelden!

De wet-Onkelinx heeft natuurlijk het voordeel dat de OCMW's die zich baseren op artikel 60 van de wet voor bepaalde dossiers, het bestaansminimum van de federale overheid volledig terugkrijgen. Heeft dat gevolgen? Natuurlijk, voorheen kwam de federale staat voor de helft tussen, terwijl het OCMW de rest betaalde. Nu moet het OCMW slechts 32,5 procent van het bestaansminimum ophoesten. Daarbij komt dat sommige gemeenten 50 procent, terwijl de twee grote OCMW's 65 procent terugbetaald krijgen. Het OCMW heeft dus niet alleen veel minder bestaansminimumtrekkers, maar ontvangt meer tussenkomsten van de federale overheid.

Het is zeer interessant enkele praktijkvoorbeelden te onderzoeken. De heer Van Vaerenbergh heeft gelijk wanneer hij onderstreept dat de voorschotten op onderhoudsgeld aanzienlijk zijn gestegen. Twee tot drie jaar geleden was dat niet het geval. Nu moet het sociaal comité telkens het bijeenkomt vaak over zo'n dossier beslissen. Het OCMW in mijn gemeente spendeert nu reeds 15 procent van de totale financiële hulp aan dergelijke gevallen.

Het is ook juist dat het OCMW al maar meer moet tussenkomen voor de betaling van de huur. Vaak moet men sommige mensen helpen de huurwaarborg voor drie maanden te betalen, omdat de som eigenlijk te hoog is voor hun beurs. Dat heeft evenwel niet direct te maken met het bestaansminimum. Dat probleem moet worden onderzocht in het kader van de totale financiële hulp.

Een OCMW dat zich daarop toelegt, krijgt natuurlijk meer tegemoetkoming van het Bijzonder Fonds voor Maatschappelijk Welzijn dan een OCMW dat zich eerder passief opstelt. Bij de ontleding van de begroting van een OCMW kan men deze vaststelling doen.

Ik eindig met mijn inleidende opmerking. Wij moeten in ieder geval voorzichtig zijn met de extrapolatie

Van Wambeke

van een penibele situatie — dat Mechelen een van de 15 VFIK-gemeenten is, betekent inderdaad dat zij veel minimumtrekkers heeft — van één OCMW.

Ik stel voor, mijnheer Van Vaerenbergh, dat u zich bij de voorzitter van het OCMW van uw gemeente bevraagt over de situatie. Dan zal u een totaal ander beeld krijgen.

De voorzitter : De heer Vandendriessche heeft het woord.

De heer B. Vandendriessche : Mijnheer de voorzitter, ik kom hier tussenbeide om enkele algemene opmerkingen te formuleren.

De heer Van Vaerenbergh heeft grotere delen gelijk wanneer hij vaststelt dat er inderdaad een probleem rijst voor de OCMW's. Het aantal bestaansminimumtrekkers neemt enorm toe.

Zijn opmerkingen in verband met de sociale zekerheid vind ik evenwel niet terecht. Iedereen weet dat wij een effectief "sociaal" zekerheidsnetwerk hebben en dat het aantal van degenen die toch nog door de mazen van het net glippen, gering is.

Wanneer hij van de uitbetaling van het bestaansminimum en van de voorschotten op sociale zekerheidsuitkeringen een communautair probleem maakt, is hij evenmin helemaal correct. Immers, 50 tot 65 procent van het reeds uitgeleende bestaansminimum wordt door de federale overheid terugbetaald. Dus kan men niet spreken van een uitsluitend Vlaamse materie.

Het probleem als gevolg van de uitbetaling van voorschotten op sociale zekerheidsuitkeringen is eigenlijk genuanceerder. Inderdaad, het verlenen van voorschotten op alimentatiegeld neemt enorm toe. De OCMW's moeten echter bijna geen voorschotten op pensioenen meer uitkeren omdat de betrokkenen hun pensioen meestal een jaar voordien aanvragen. Wel is het aantal voor-

schotten op werkloosheidsuitkering aanzienlijk gestegen. Dat heeft te maken met het feit dat er meer mensen werkloos zijn, maar ook dat de vakbonden sinds 1991 geen voorschotten meer mogen uitbetalen. Voorts moet het OCMW al te vaak voorschotten uitkeren voor kinderbijlagen, precies omdat de administratie ter zake zo log is en er zoveel kassen zijn.

Deze moeilijkheden moeten worden geanalyseerd. Het zou mijns inziens nuttig zijn dat de minister ter zake overleg pleegt met de federale overheid want, volgens mij ligt het hele probleem in de administratie.

De voorzitter : Minister Demeester-De Meyer heeft het woord.

Minister W. Demeester-De Meyer : Mijnheer de voorzitter, dames en heren, ik dank de sprekers voor hun uiteenzettingen. Vooral de heer Van Wambeke heeft reeds grotendeels geantwoord op de vragen van de heer Van Vaerenbergh. Ik dank hem voor de verstrekte gegevens. Een praktijkvoorbeeld toont inderdaad zeer duidelijk aan waarmee wij te maken hebben.

Laten wij toch even de situatie ontleden. Ten eerste, het gaat hier om een materie waarvoor de bevoegdheid door de federale en Vlaamse overheden wordt gedeeld. In feite zou de interpellatie van de heer Van Vaerenbergh tot de federale minister moeten worden gericht.

De heer Van Vaerenbergh : Beide beleidsniveaus zijn toch verantwoordelijk !

Minister W. Demeester-De Meyer : Inderdaad. Ik veralgemeen mijn vaststelling. Ik heb het gevoel dat wij de cultuur van het delen van de lasten op alle domeinen zouden moeten toepassen. Immers, als wij alsmaar dossiers naar mekaar doorschuiven, dan zullen wij heel veel discussiëren, maar dat brengt geen soelaas aan de zorgen van de bevolking.

Artikel 1 van de OCMW-wetgeving zegt uitdrukkelijk : "Elke persoon heeft recht op een maatschappelijke dienstverlening. Deze heeft tot doel eenieder in de mogelijkheid te stellen een leven te leiden dat beantwoordt aan de menselijke waardigheid. Er worden OCMW's opgericht" - u kent de wet van 1976 - "onder de door deze wet bepaalde voorwaarden die tot opdracht hebben deze dienstverlening te verzekeren". Dat is het uitgangspunt.

Het OCMW moet dus de mensen helpen om hun rechten te realiseren. Een van die rechten is dat men in bepaalde omstandigheden een beroep kan doen op een bestaansminimum. Ik meen dat de OCMW's bijzonder goed werk verrichten wanneer zij erover beslissen wie al dan niet een bestaansminimum kan genieten. 50 tot 65 procent tussenkomst kan door de federale overheid worden verleend. Volgens artikel 60_2, 2° en 3° moeten de OCMW's ook voorschotten toestaan op de sociale zekerheidsuitkeringen indien de betrokkene over geen andere inkomsten beschikt om aan zijn behoeften te voldoen.

De toepassing van dat artikel behoort tot de federale bevoegdheden. Wanneer u aandringt op de uitbetaling van interesten, dan moet u zich met deze vraag uitsluitend tot de federale overheid richten. Ik kom daarop straks nog terug.

Dat ik ter zake in een overleg met mijn collega die vraag kan herhalen, spreekt natuurlijk vanzelf. Maar delen van de verantwoordelijkheden en lasten wil niet zeggen dat wij de problemen alsmaar naar mekaar doorschuiven. Daarmee bewijzen wij de bevolking geen dienst.

Wat is hierbij zeer belangrijk?

Zeer belangrijk hierbij is het feit dat de OCMW's autonoom kunnen onderzoeken wie recht heeft op het bestaansminimum. Het zou dan ook goed zijn een vergelijking te maken tussen de verschillende OCMW's.

Demeester-De Meyer

De heer Van Wambeke haalt in dit verband een aantal zeer duidelijke voorbeelden aan. De problematiek betreft vooral gescheiden vrouwen die geen eigen job hebben en dus niet voor zichzelf en voor hun kinderen kunnen instaan omdat het bedrag van hun alimentatie te laag is.

Wat het voorbeeld van de student betreft, kan ik alleen maar hopen dat zijn dossier naar behoren werd onderzocht. Er zijn mij inderdaad een aantal gevallen bekend waarvan ik vermoed dat het OCMW geen grondig onderzoek heeft verricht.

Het is een feit dat de OCMW's in grote steden als Gent, Antwerpen, Mechelen, doorgaans minder actief zijn in het onderzoeken waarom een student een minimumuitkering vraagt. Indien hij zelf over geen eigen inkomen beschikt, heeft hij overigens recht op een studiebeurs die eventueel met OCMW-steun kan worden aangevuld. De OCMW's kunnen na onderzoek autonoom beslissen over het al dan niet toekennen van het bestaansminimum.

In de grote steden heeft men vanzelfsprekend met nog andere problemen te kampen, omdat er bijvoorbeeld meer daklozen zijn.

Er wordt beweerd dat de uitkeringen een louter federale aangelegenheid zouden moeten zijn. Dit is een vrij risicovolle stellingname, aangezien in dat geval het Bijzonder Fonds voor Maatschappelijk Welzijn zou moeten worden afgeschaft. Een van de criteria die in dit fonds worden gehanteerd, is namelijk het aantal bestaansminimumtrekkers.

Er bestaat echter een gesplitste verantwoordelijkheid en ik meen dat wij die dan ook ten volle moeten dragen. Op termijn kan misschien worden geopteerd voor het dragen van de volledige verantwoordelijkheid van de gewesten of de gemeenschappen, in dit geval de gemeenschap, waarvoor ik evenwel niet pleit. Wij moeten trachten de op het

Vlaamse niveau vrij duidelijk omschreven taken op een juiste manier in te vullen.

Of wij al dan niet moeten pleiten voor het vergoeden van de intrestlasten van de OCMW's op de uitgekeerde voorschotten betalen, laat ik over aan het federale parlement. Ik zal mij op dit vlak dan ook niet in de discussie mengen.

Uit de cijfers verspreid door de Vereniging voor Belgische Steden en

Gemeenten blijkt inderdaad dat er in 1993 door de OCMW's 33400 voorschotten op de sociale uitkeringen zijn betaald. Tussen 1983 en 1991 was er een verhoging met 127 percent, waarschijnlijk omdat de OCMW's hun taken beter vervulden dan voorheen. Bovendien is er in de maatschappij een duidelijke evolutie aan de gang; er zijn onder andere nu meer gescheiden vrouwen. De meeste voorschotten hebben namelijk betrekking op gezinsbijslagen en werkloosheidsuitkeringen.

Voor pensioenen daarentegen is de uitbetaling van voorschotten sterk verminderd, zoals een spreker trouwens heeft opgemerkt. Voor mindervaliden is de verhoging eerder gering.

Ook ter zake zullen wij ons moeten bezinnen. Ik werd onlangs geconfronteerd met een beslissing van de beroepscommissie die meende dat een zwaar gehandicapte persoon die een volledige tegemoetkoming voor mindervaliden genoot - dat bestaat uit een vervangingsinkomen en een integratietegemoetkoming en bedraagt 40.000 frank - wel recht had op een bijkomende verhoging, in tegenstelling tot het OCMW. Dat zijn specifieke beslissingen van een OCMW waarin noch de Vlaamse Raad noch de federale overheid kunnen tussenkomen.

Indien de verantwoordelijkheden niet scherp zijn afgebakend pleit ik er dus voor dat daaraan iets gedaan wordt. Indien dat wel het geval is en ze gedeeld worden, dan moeten wij

ze elk op ons niveau op ons nemen. Wij mogen niet opnieuw een menging maken van wat de opdrachten zijn van de federale overheid en de Vlaamse.

Mijnheer Van Vaerenbergh, indien u er niet mee akkoord gaat dat de uitbetaling van een bestaansminimum een federale materie is, dan moet u op dat niveau een actie ondernemen. Mijns inziens is het echter, gelet op de huidige situatie, redelijk dat de federale regering ter zake verantwoordelijk blijft. Uiteindelijk verleent ook de Vlaamse overheid steun aan de OCMW's via het Bijzonder Fonds voor Maatschappelijk Welzijn om een antwoord te kunnen bieden op problemen waarmee men hier en daar wordt geconfronteerd. Daarenboven kunnen sommige OCMW's ook op andere fondsen een beroep doen, bijvoorbeeld het VFIK.

De voorzitter : De heer Van Vaerenbergh heeft het woord.

De heer E. Van Vaerenbergh : Mijnheer de voorzitter, ik dank de minister voor haar antwoord en de heer Van Wambeke voor zijn bijdrage tot dit debat. Hij spreekt natuurlijk vanuit een bepaalde situatie.

In ieder geval zijn wij het er allemaal over eens dat er een groot verschil bestaat tussen een OCMW van een grote en dat van een kleine stad. Dat moet het uitgangspunt zijn.

Ik kan alleen maar vaststellen dat wanneer men in mijn gemeente zich moet uitspreken over een begrotingswijziging, dit meestal te wijten is aan een toename van de bestaansminimumtrekkers. Het gaat dan meestal maar om één geval of twee gevallen, Zelfs dat is goed voor een aanpassing van de begroting.

Mevrouw de minister, wanneer ik u en de federale minister, mevrouw De Galan, over dit probleem interpeleer, dan is dit om op het volgende te wijzen. OCMW's werken met belastinggeld en hebben de plicht hun taak zo goed mogelijk uit te voeren. Dat betekent onder meer dat zij effi-

Van Vaerenbergh

ciënt de gelden aanwenden die de bevolking hun ter beschikking stelt. Wanneer ik echter vaststel dat OCMW's hun middelen moeten gebruiken om als een bankier op te treden en voorschotten uit te betalen, dan heb ik daar vragen bij. Vandaar ook mijn vraag aan minister De Galan of OCMW's, die ingevolge de laattijdige beslissingen van de federale administratie voorschotten uitbetalen en soms hun geld pas na een jaar terugkrijgen, niet kunnen rekenen op een interestvergoeding. De minister heeft daar min of meer positief op geantwoord. Zij is van Brussel en kent de problemen ter zake zeer goed. Zij wordt daarmee misschien nog meer geconfronteerd dan de Mechelaars of Antwerpenaars. Misschien zal zij daarin de aanleiding vinden om tot een oplossing in dit dossier te komen.

Mevrouw de minister, mijn interpellatie kadert ook in de beleidsbrief die wij straks zullen bespreken. In verband met het Bijzonder Fonds voor Maatschappelijk Welzijn rijst inderdaad de vraag hoe wij de werkingskosten zullen verdelen. Waaraan hechten wij belang? Moeten de OCMW's hun geld uit dit Fonds besteden aan kosten ingevolge hun optreden als bankier, of aan hun werking?

De voorzitter : Minister Demeester-De Meyer heeft het woord.

Minister W. Demeester-De Meyer : Mijnheer Van Vaerenbergh, ik deel uw mening dat moet worden betracht dat de federale overheid zo

spoedig mogelijk de sociale zekerheidsuitkeringen uitbetaalt. Immers, wanneer men werkt met voorschotten en een overheid moet dan interesten betalen, dan gaat de bankier met de winst lopen, en dan bedoel ik niet het OCMW als bankier.

Wanneer u naar mijn persoonlijk standpunt in dit dossier vraagt, antwoord ik dat ik de bevoegde instellingen ertoe zou aanzetten om de "cliënt" zo snel mogelijk de nodige middelen te verschaffen.

Aan de ene kant echter gaan lenen, om aan de andere kant een intrestlast te kunnen betalen, is naar mijn mening een onverstandige benadering.

De voorzitter : De heer Van Wambeke heeft het woord.

De heer H. Van Wambeke : Mevrouw de minister, mag ik u erop wijzen dat de OCMW's niet lenen, zij ontvangen geld van de gemeenten.

Minister Demeester-Demeyer : Mijnheer Van Wambeke, maar de gemeenten moeten in deze omstandigheden dan toch een lening aangaan, en wanneer er geld wordt geleend, betekent dit een winst voor de banken, aangezien men steeds ontleent aan een hogere intrestvoet dan die welke men ontvangt. Dit is overigens een gouden bankiersregel.

De voorzitter : De heer Vandendriessche heeft het woord.

De heer B. Vandendriessche : Mijnheer de voorzitter, er is inderdaad een groot verschil tussen de

OCMW's in de grote steden en die in de kleine gemeenten. In Gent zijn er bijvoorbeeld 2500 bestaansminimumtrekkers. Sinds een paar jaar worden daar overigens geen voorschotten meer betaald. In het geval van achterstallige werkloosheidsvergoeding wordt onmiddellijk het bestaansminimum betaald. Vervolgens wordt de evolutie van het dossier gevolgd, en het bedrag dat de betrokkenen als werkloosheidsuitkering ontvangen, wordt teruggevorderd. Deze uitgaven zijn tijdens de laatste drie tot vier jaar echter verminderd van 50 miljoen frank tot 3 tot 4 miljoen frank.

De voorzitter : De heer Van Wambeke heeft het woord.

De heer H. Van Wambeke : Mevrouw de minister, voor een OCMW is het soms veel gemakkelijker om het bestaansminimum toe te kennen in plaats van financiële hulp te verlenen. Normaal gezien kunnen de bedragen uitgekeerd als financiële hulp, worden gerecupereerd ; vaak is dit echter niet mogelijk. Wanneer men daarentegen het bestaansminimum toekent, is het zeker dat men de betaalde bedragen kan recupereren. Vooral voor de grote steden is betalen van het bestaansminimum dan ook interessanter.

— *Het incident wordt gesloten om 11.05 uur.*

HANDELINGEN

De handelingen zijn het woordelijk verslag van de plenaire vergaderingen en van de in openbare commissievergaderingen gehouden interpellaties.

Ze worden in twee edities uitgegeven :

- de eerste, met witte kaft en het embleem van de Vlaamse Raad in goudkleur, bevat de handelingen van de plenaire vergaderingen ;
- de tweede, met witte kaft en met onderaan rechts de letter C met een chronologisch volgnummer, de vermelding van de commissie met het volgnummer van de vergadering per commissie, bevat de handelingen van de in openbare commissievergaderingen gehouden interpellaties. Per commissie en per vergadering wordt een editie van de handelingen uitgegeven.

AZRV : Commissie voor de Algemene Zaken, het Reglement en de Verzoekschriften

BAAZ : Commissie voor Binnenlandse Aangelegenheden en Ambtenarenzaken

BEAG : Commissie voor Buitenlandse en Europese Aangelegenheden

CULT : Commissie voor Cultuur

EELW : Commissie voor Economie, Energie, Landbouw en Werkgelegenheid

FIBE : Commissie voor Financiën en Begroting

HROL : Commissie voor Huisvesting, Ruimtelijke Ordening en Landinrichting

LENA : Commissie voor Leefmilieu en Natuurbehoud

MEDI : Commissie voor de Media

ONVW : Commissie voor Onderwijs, Vorming en Wetenschapsbeleid

OPWV : Commissie voor Openbare Werken en Vervoer

SAMW : Commissie voor Samenwerking

WEGE : Commissie voor Welzijn en Gezondheid